

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 680/2016
19.05.2016. године
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца З.В. из В., чији је пуномоћник Д.И., адвокат из В., против тужене Е.-т. ш. из В., коју заступа Градски јавни правобранилац Града Враћа, ради исплате накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1148/15 од 22.12.2015.године, у седници већа одржаној дана 19.05.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене Е.-т. ш. из В., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1148/15 од 22.12.2015.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П1 1222/13 од 16.04.2015.године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена исплати на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 2010.године до децембра 2013.године месечне износе ближе означене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од 05. у текућем месецу за претходни месец па до коначне исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој плати трошкове парничног поступка у износу од 25.750,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1148/15 од 22.12.2015.године, преиначио пресуду Основног суда у Враћу П1 1222/13 од 16.04.2015.године, тако што је усвојио тужбени захтев тужиоца З.В. из В. и обавезао тужену Е.-т. ш. из В. да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 19.12.2010.године до 18.12.2013.године

износе ближе описане овим ставом изреке (став први изреке) са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.016,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 19.016,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с предлогом као у ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужене је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужилац се налазио у радном односу на неодређено време код тужене, на радном месту професора физичког васпитања, све до 31.08.2014.године, када му је престао радни однос код тужене због остваривања права на старосну пензију. У периоду од децембра 2010.године до децембра 2013.године тужена тужиоцу није исплатила накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. У спорном периоду тужилац је тврдио да је на посао долазио колима или пешице. Туженој није подносио писмени захтев за накнаду трошкова доласка и одласка на рад, али му је усмено саопштено да он нема право на ове трошкове, већ право на те трошкове остварују запослени који станују на удаљености већој од 4 километара од тужене. Тужилац је висину тужбеног захтева определио према цени месечне карте у јавном превозу, с обзиром на време проведено на раду и време када је користио годишњи одмор, а за који период није тражио трошкове превоза.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени суд је правилно применио материјално право-одредбу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005) и одредбу члана 25. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 12/09 ... 1/2012), када је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове за долазак и одлазак са рада за спорни период потраживања.

Према одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за долазак и одлазак

са рада у висини цене превозне карте, док је одредбом члана 25. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним средњим школама и домовима („Службени гласник РС“ бр. 12/09, 67/2001, 1/2012) прописано да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски) која мора бити исплаћена до 5 у месецу за претходни месец, уколико се накнада исплаћује у новцу.

Поштујући наведене одредбе закона и Посебног колективног уговора, правилно закључује другостепени суд да тужилац основано захтева исплату накнаде за долазак и одлазак са рада за спорни период потраживања. Ово право тужиоцу је као запосленом код туженог било утврђено цитираном одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, као и цитираном одредбом члана 25. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика. Како ни цитираном одредбом Закона о раду, као ни Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, право на накнаду трошкова није условљено растојањем од места пребивалишта до радног места, као ни одређеном категоријом болести запосленог, следи да право на накнаду трошкова превоза припада свим запосленима, односно и онима који не користе јавни саобраћај, већ од куће до радног места долазе сопственим аутомобилом или пешице. Поред тога, остваривање овог права није условљено ни обавезом запосленог да се посебним захтевом обрати туженој ради признавања трошкова превоза, јер ни та обавеза није прописана ни законом ни Посебним колективним уговором, а ни Уговором о раду, па се у конкретном случају непосредно имају применити одредбе закона и наведеног Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика.

Тужена у ревизији потражује трошкове за састав ревизије по АТ тарифи и таксе по ТТ тарифи у неодређеним износима, што је супротно члану 163. став 2. ЗПП, због чега ови трошкови туженој нису признати, имајући у виду да је другостепеном пресудом правилно одлучено о трошковима поступка, применом члана 153, 154. и 163. ЗПП.

На основу овлашћења из члана 414. став 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке, будући да се у ревизији понављају жалбени наводи, које је правилно оценио другостепени суд, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**